

**SAMORZĄDOWE KOLEGIUM
ODWOŁAWCZE
w BYDGOSZCZY**

Bydgoszcz, dnia 17 lutego 2010 r.

SKO-4220/1/2010

DECYZJA

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy w składzie orzekającym:

Przewodniczący - *Jerzy Jamiołkowski*
Członkowie - *Jan Bogdański*
- *Robert Opara*

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 17 lutego 2010 r. sprawy z odwołania Pana Ryszarda Czupryńskiego od decyzji Burmistrza Miasta i Gminy Mrocza z dnia 14 grudnia nr RR-O.7624-99/2009 o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na adaptacji istniejącego budynku obory na funkcję przetwórstwa kości pochodzenia zwierzęcego we wsi Orlinek na działce nr 151/4 obręb Białowieża, gmina Mrocza;

na podstawie art. 1, art. 2 i art. 17 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 856 ze zm.), art. 17 pkt 1 i art. 138 § 2 w związku z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), w związku z art. 71, art. 73 ust. 1, art. 74 ust. 2 i art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), § 3 ust. 1 pkt 73 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) oraz uchwałą Rady Miejskiej w Mroczy z dnia 21 marca 2003 r. w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego terenów w gminie Mrocza we wsiach: Białowieża, Jadwigowo, Orlinek, Drzewianowo, Drażono, Modrakowo, Krukówko, Rościmin, Samsiecznynek, Konstатовo, Wiele, Orle, Witosław i Wyrza (Dz.Ur. Woj. Kuj.-Pom. Nr 47, poz. 781 z dnia 19.05.2003 r.),

orzeka:

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia października 2009 r. Pan Ryszard Czupryński wystąpił do Burmistrza Miasta i Gminy Mrocza o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na adaptacji istniejącego budynku obory na funkcję przetwórstwa kości pochodzenia zwierzęcego we wsi Orlinek na działce nr 151/4 obręb Białowieża, gmina Mrocza. Do wniosku dołączono kartę informacyjną przedsięwzięcia (3 szt. wraz z ich zapisem w formie elektronicznej), mapę sytuacyjno-wysokościową oraz kopie map ewidencyjnych, poświadczone przez właściwy organ, obejmujące przewidywany teren. Organ pierwszej instancji na podstawie art. 61 § 4 i art. 49 K.p.a. obwieszczeniem z dnia 21.10.2009 r. zawiadomił strony o wszczęciu postępowania. Zdaniem organu planowana inwestycja należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i mieści się w katalogu przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.), stosownie do § 3 ust. 1 pkt 73 cyt. rozporządzenia.

Organ podkreślił, iż uwzględniając przepis art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym „właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin oraz dla inwestycji w zakresie terminalu”, należało uznać, że planowane przedsięwzięcie jest sprzeczne z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i w rezultacie w dniu 14 grudnia 2009 r. organ wydał decyzję nr RR-O.7624-99/2009 o odmowie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia.

W uzasadnieniu decyzji organ zaznaczył, że ze względu na sprzeczność planowanej inwestycji z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego brak było podstaw do podejmowania dalszych czynności w sprawie, a w tym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko analizy oceny wpływu danego przedsięwzięcia, czy też występowania o opinię w sprawie potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko oraz występowania o uzgodnienie i opinię przed wydaniem decyzji do właściwych organów. Organ podkreślił, że dla terenu objętego planowaną inwestycją obowiązuje aktualny miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego przyjęty uchwałą Nr VI/10/62/03 Rady Miejskiej w Mroczy z dnia 21 marca 2003 r. w sprawie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego terenów w gminie Mrocza we wsiach: Białowieża, Jadwigowo, Orlinek, Drzewianowo, Drażono, Modrakowo, Krukówko, Rościmin, Samsieczynek, Konstатовo, Wiele, Orle, Witosław i Wyrza (Dz.Urz. Woj. Kuj.-Pom. Nr 47, poz. 781 z dnia 19.05.2003 r.), zgodnie z którym działki nr 151/4 obręb Białowieża, stanowią: 1 RPU – teren przeznaczony na cele ubojni z przetwórstwem (uprzednio również przetwórstwo) z ograniczeniem wszelkiej uciążliwości do granic własnych terenu (której skutki są neutralizowane w obrębie granic działki). Organ wskazał również, że prognoza oddziaływania na środowisko projektów miejscowych planów zagospodarowania

przestrzennego dla m.in. przedmiotowego terenu przewiduje, iż na terenie E 11 RPU adaptuje się istniejącą funkcję tj. przetwórstwo mięsa poszerzając ją o ubój zwierząt, ponadto precyzuje, iż dla ograniczenia odoru odpady winny być gromadzone w zamkniętych i chłodzonych pomieszczeniach. Gwarancja ich odbioru winna być udokumentowana umowami z zakładami utylizacyjnymi.

Organ powołując się m.in. na art. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o produktach pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. z 2006 r. Nr 17, poz. 127 ze zm.), który stanowi, iż sposób postępowania z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego, powstającymi przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego, jest określony w przepisach:

- 1) rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (Dz. Urz. WE L 273 z 10.10.2002, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 37, str. 92);
- 2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii (Dz. Urz. WE L 147 z 31.05.2001, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 32, str. 289),

stwierdził, że skoro z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego należy postępować jak z odpadem, to planowane przedsięwzięcie, jako związane z zagospodarowaniem i utylizacją odpadów poubojowych – kości, jest niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego. Organ zaznaczył również, że w dniu 28.10.2009 r. do urzędu miasta i Gminy w Mroczy wpłynął protest mieszkańców wsi Orlinek i Jadwigowo przeciwko planowanej inwestycji, podyktowany obawą przed znacznym uciążliwym oddziaływaniem nieprzyjemnych zapachów na środowisko życia mieszkańców wsi.

Od powyższej decyzji złożył odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Bydgoszczy Pan Ryszard Czupryński, zarzucając jej błędne uzasadnienie, ponieważ zdaniem strony planowane przedsięwzięcie tj. przetwórstwo kości pochodzenia zwierzęcego może być również elementem przyjętego w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego przeznaczenia terenu na cele ubojni z przetwórstwem (uprzednio również przetwórstwo) z ograniczeniem wszelkiej uciążliwości do granic własnych terenu (której skutki są neutralizowane w obrębie granic działki). Odwołujący się podkreślił, że planowana technologia przetwórstwa kości zakłada, że surowcem do produkcji będą kości porozbiorowe pochodzenia zwierzęcego w stanie świeżości o temperaturze ≤ 0 °C, dostarczane ze specjalistycznego samochodu, a efektem przetwórstwa będzie mączka kostna. Zdaniem strony:

- 1) w przyjętej technologii surowiec nie byłby odpadem i spełniałby wymagania higieniczno-sanitarne jak produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi;
- 2) zakład przetwórczy byłby pod nadzorem weterynaryjnym w zakresie kontroli stanu surowca, przebiegu procesu technologicznego oraz obrotu produktami;
- 3) przewidywana technologia nie powodowałaby powstawania odorów (procesy technologicznie hermetyczne), nadmiernego hałasu na zewnątrz budynku, odpadów uciążliwych oraz uciążliwych ścieków;
- 4) planowane przetwórstwo nie jest zakładem utylizacyjnym pomimo stosowania podobnej technologii i podobnych urządzeń jak w przypadku zakładów utylizacyjnych, bowiem w zakładach utylizacyjnych surowcem są odpady klasyfikowane na kategorie i są określane jako produktu uboczne pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczone do spożycia dla ludzi, lecz zakładem przetwórczym;

5) planowany jest obrót produktami na terenie Unii Europejskiej zgodnie z obowiązującymi przepisami UE i pod nadzorem weterynaryjnym, zaś poza granicami UE obrót ten byłby pod nadzorem weterynaryjnym i zgodny z obowiązującymi przepisami na terenie kraju sprzedaży.

Strona zaznaczyła także, że planowany przez nią sposób użytkowania terenu (tylko przetwórstwo) byłby wielokrotnie niższym zagrożeniem dla terenów sąsiednich i ich użytkowników oraz wartości przyrodniczych i walorów krajobrazowych Krajeńskiego Parku Krajobrazowego niż przyjęte w planie zagospodarowania przestrzennego – ubojnia z przetwórstwem, w zakresie hałasu, zapachów i woni, odpadów (treści pokarmowe, wnętrzości, sierść, krew i wydzieliny) oraz jakości i ilości ścieków technologicznych. Z kolei, przywołane w decyzji organu pierwszej instancji przepisy, według odwołującego, dotyczą tylko obrotu produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.

Pismem z dnia 28 stycznia 2010 r. organ odwoławczy zawiadomił strony postępowania o możliwości wypowiedzenia się w sprawie zebranego materiału dowodowego.

Rozpatrując odwołanie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszczy zważyło, co następuje. Odwołanie jest uzasadnione, a więc zaskarżona decyzja powinna zostać uchylona, a sprawa przekazana do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, ponieważ decyzja ta nie odpowiada prawu i wymaga przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w znacznej części.

Skład orzekający podkreśla, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i 107 § 3 K.p.a., które to naruszenia mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Kolegium przypomina, że zgodnie z art. 80 K.p.a., organ administracji publicznej ocenia na podstawie całokształtu materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Oznacza to, że jako dowolne należy traktować ustalenia faktyczne znajdujące wprawdzie potwierdzenie w materiale dowodowym, ale niekompletnym, czy nie w pełni rozpatrzonym. Zarzut dowolności wykluczają dopiero ustalenia dokonane w całokształcie materiału dowodowego, zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący, a więc przy podjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego wydania decyzji o przekonującej treści (por. wyrok SN z dnia 23.11.1994 r., sygn. akt: III ARN 55/94). Zaniechanie przez organ administracji podjęcia czynności procesowych zmierzających do zebrania pełnego materiału dowodowego, zwłaszcza gdy strona powołuje się na określone i ważne dla niej okoliczności, jest uchybieniem przepisom postępowania administracyjnego skutkującym wadliwością orzeczenia.

Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji nie spełnia wymogów z art. 107 § 3, który określa, że uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, a którymi się kierował przy podejmowaniu przedmiotowej decyzji, zaś uzasadnienie prawne – wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

Skład orzekający podkreśla, że uzasadnienie decyzji stanowi integralną jej część, a z uzasadnienia wynikać powinna ocena faktów, prawa i subsumcji oraz celów i skutków rozstrzygnięcia.

Należy wskazać, iż kluczowym zagadnieniem w rozpatrywanej sprawie jest ustalenie, czy planowana inwestycja jest zgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego czy też nie. Stosownie bowiem do treści przepisu art. 80 ust. 2 ustawy z dnia

3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (Dz.U. Nr 199, poz. 1227 ze zm.) właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony. Nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla drogi publicznej, dla linii kolejowej o znaczeniu państwowym, dla przedsięwzięć Euro 2012, dla przedsięwzięć wymagających koncesji na poszukiwanie i rozpoznawanie złóż kopalin oraz dla inwestycji w zakresie terminalu.

Z postanowień cyt. wyżej przepisu wynika jednoznacznie, że zgodność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (oczywiście wówczas, gdy został on uchwalony) jest podstawowym kryterium (poza wyjątkami wynikającymi z tego przepisu) oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzania postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym z przeprowadzenia postępowania uzgodnieniowego z innymi organami. Plan zagospodarowania przestrzennego jest więc podstawowym gwarantem spełnienia wymagań w zakresie ochrony środowiska. W związku z tym sprzeczność zamierzeń wnioskodawcy z postanowieniami tego aktu prawa miejscowego powoduje, że organ administracji, prowadzący postępowanie w sprawie środowiskowych uwarunkowań, nie będzie mógł wydać pozytywnej decyzji, a zatem nie ma potrzeby przeprowadzania postępowania uzgodnieniowego. Jest ono bowiem czasochłonne i kosztowne, zaś wynik postępowania byłby z góry znany. W takiej sytuacji organ prowadzący postępowanie powinien wydać decyzję merytoryczną odmawiającą wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia jako sprzecznego z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Zdaniem tut. Kolegium organ pierwszej instancji nie przeprowadził dogłębnej analizy stanu prawnego i faktycznego w niniejszej sprawie, zaś jego odmowne stanowisko wiąże się ze zbyt powierzchowną oceną wszystkich okoliczności i uwarunkowań występujących w przedmiotowym postępowaniu.

Należy zauważyć, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego stwierdza, że dla przedmiotowych działek, na których ma być realizowana inwestycja obowiązują następujące ustalenia szczegółowe: 1 RPU - teren przeznaczony na cele ubojni z przetwórstwem (uprzednio również przetwórstwo) z ograniczeniem wszelkiej uciążliwości do granic własnych terenu (której skutki są neutralizowane w obrębie granic działki).

Wykładnia gramatyczna powyższego zapisu prowadzi do wniosku, że na tym terenie może być prowadzona działalność polegająca na funkcjonowaniu ubojni zwierząt z przetwórstwem, z ograniczeniem wszelkiej uciążliwości do granic własnych działki. Pojawia się zatem zasadniczy problem do rozstrzygnięcia, czy zapis w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w brzmieniu wyżej przedstawionym dopuszcza funkcjonowanie samego przetwórstwa (bez ubojni), a więc w warunkach przewidzianych w poprzednich unormowaniach, czy też nie, a więc czy jest możliwe tylko prowadzenie ubojni wraz z przetwórstwem. Uchwalający plan nie określili również, czy chodzi o przetwórstwo tylko mięsa, czy też o przetwórstwo w ogólności wszystkich produktów zwierzęcych, w tym ubocznych, takich m.in. jak kości.

Zgodnie z art. 14 ust. 8 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm.), zwanej dalej u.p.z.p., miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego. Z przepisu tego wynika, iż ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego mają charakter normatywny, a zatem są powszechnie obowiązujące. Wiążą zatem zarówno podmioty władzy, w tym organy administracji publicznej, jak i podmioty pozostające poza strukturą władzy, to jest jednostki i ich organizacje. Sąd Najwyższy w tezie orzeczenia z dnia 22 lutego 2001 r. uznał wprost, iż m.p.z.p. jest aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 Konstytucji RP (III RN 203/00, OSNP 2001, nr 20, poz. 606). O normatywności miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego świadczy przede wszystkim jego funkcja. Zgodnie bowiem z art. 6 ust. 1 u.p.z.p. ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości. Zapisy tego planu powinny być więc bardzo precyzyjne i w miarę szczegółowe, bowiem w myśl art. 6 ust. 2 u.p.z.p., każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do:

- 1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich;
- 2) ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych.

Podkreślenia wymaga okoliczność, iż z prowadzeniem działalności związanej z ubojnią i przetwórstwem wiąże się niewątpliwie znacznie większe zagrożenia dla środowiska, terenów sąsiednich oraz ich mieszkańców, niż w przypadku funkcjonowania samego zakładu przetwórczego, jak to planuje wnioskodawca, o czym odwołujący wyraźnie zaznaczył w odwołaniu.

Zgodnie z regułą wnioskowania prawniczego *a maiori ad minus* (wnioskowanie z większego na mniejsze) - komu wolno więcej, temu tym bardziej wolno mniej. Zatem jeśli na przedmiotowych działkach zgodnie z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego można prowadzić działalność związaną z funkcjonowaniem ubojni z przetwórstwem, co wiąże się w sposób oczywisty ze znacznie większym stopniem zagrożenia dla środowiska i okolicznych mieszkańców niż w przypadku funkcjonowania samego tylko przetwórstwa kości, to wykładnia celowościowa i logiczna, z uwzględnieniem przywołanej wyżej reguły wnioskowania *a maiori ad minus*, prowadzi do wniosku, że dopuszczalne prawnie jest prowadzenia na tym terenie działalności związanej z mniejszą uciążliwością dla środowiska, jaką jest przetwórstwo kości.

Organ w zaskarżonej decyzji nie uwzględnił powyższych okoliczności, a także faktu, iż prognoza oddziaływania na środowisko projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego dla m.in. przedmiotowego terenu nie jest aktem prawa miejscowego. Brak jest więc jakichkolwiek przesłanek, by podstawą prawną stanowiska organu decyzyjnego mogły stać się zapisy zamieszczone w tej prognozie.

Kolegium podkreśla, że organ pierwszej instancji w uzasadnieniu decyzji wskazał, iż z rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi wynika, że skoro z produktami ubocznymi pochodzenia zwierzęcego należy postępować jak z odpadem, to planowane przedsięwzięcie, jako związane z zagospodarowaniem i utylizacją odpadów

poubojowych – kości, jest niezgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Organ formułując wyżej określone stanowisko nie uwzględnił faktu, że surowcem do produkcji mączki kostnej w planowanej przetwórni będą kości porozbiorowe pochodzenia zwierzęcego w stanie świeżości o temperaturze ≤ 0 °C, dostarczane ze specjalistycznego samochodu. Organ nie odniósł się do argumentacji strony, iż w przyjętej technologii surowiec nie byłby odpadem i spełniałby wymagania higieniczno-sanitarne jak produkty przeznaczone do spożycia przez ludzi. Natomiast rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. zawiera przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 cyt. rozporządzenia, określającego jego zakres:

1. Rozporządzenie to określa przepisy dotyczące ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt dla:

- (a) (a) zbierania, transportowania, przechowywania, operowania, przetwarzania oraz wykorzystania lub usuwania ubocznych produktów zwierzęcych celem zabezpieczenia tych materiałów przed stwarzaniem zagrożenia dla zdrowia zwierząt lub ludzi;
- (b) (b) wprowadzania na rynek oraz, w niektórych przypadkach, eksportu i tranzytu ubocznych produktów zwierzęcych, a także produktów z nich pozyskanych, ujętych w załączniku VII i VIII.

Z kolei, w myśl art. 3, cyt. aktu prawnego:

- 1. 1. Uboczne produkty zwierzęce i produkty z nich otrzymane muszą być zbierane, transportowane, przechowywane, manipulowane, przetwarzane, usuwane, wprowadzane na rynek, eksportowane, przesyłane tranzytem zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- 2. 2. Kraje Członkowskie mogą jednak regulować przepisami krajowymi import i wprowadzanie na rynek produktów nie wymienionych w załączniku VII i VIII, w czasie wprowadzania w życie, decyzji zgodnie z procedurą opisaną w art. 33 (2). Kraje takie niezwłocznie poinformują Komisję, iż korzystają z takiej możliwości.
- 3. 3. Kraje Członkowskie, pojedynczo lub we współpracy, zapewnią, iż poczynione zostały stosowne ustalenia, a także że istnieje odpowiednia infrastruktura, niezbędna dla zapewnienia zgodności z wymaganiami ustępu 1.

Artykuł 6 ust. 1 stanowi zaś, iż:

1. Materiał Kategorii 3 stanowią uboczne produkty zwierzęce odpowiadające poniższemu opisowi, a także każdy inny materiał zawierający takie uboczne produkty zwierzęce:

- (a) (a) elementy ubijanych zwierząt uznane za zdatne do spożycia przez ludzi, zgodnie z prawem wspólnotowym, ale nie przeznaczone do spożycia przez ludzi ze względów handlowych;
- (b) (b) elementy ubijanych zwierząt, które zostały odrzucone jako niezdatne do spożycia przez ludzi, ale nie noszą znamion chorób przenoszonych się na człowieka lub zwierzęta i są pozyskane z tusz uznanych za zdatne do spożycia przez ludzi, zgodnie z prawem wspólnotowym;
- (c) (c) skóry, kopyta, rogi, szczecina świń i pióra pochodzące od zwierząt ubitych w rzeźni, które przeszły badanie przedubojowe i w jego wyniku zostały uznane za nadające się do uboju w celu spożycia przez ludzi, zgodnie z prawem wspólnotowym;
- (d) (d) krew pozyskana od zwierząt innych, niż przeżuwacze, ubitych w rzeźni, które przeszły badanie przedubojowe i w jego wyniku zostały

uznane za nadające się do uboju w celu spożycia przez ludzi, zgodnie z prawem wspólnotowym;

- (e) (e) uboczne produkty zwierzęce otrzymane w wyniku wytwarzania produktów przeznaczonych do spożycia przez ludzi, włączając w to odtłuszczone kości i skwarki.

Z kolei, według informacji przekazanej przez stronę, przeznaczenie mączki kostnej, która byłaby produktem finalnym w planowanej działalności, możliwe jest obecnie dla następujących celów:

- w rolnictwie - jako produkty do wykorzystania w nawożeniu i użyźnianiu gleby,
- w żywieniu zwierząt – jako materiały paszowe,
- w przemyśle technicznym i kosmetycznym,
- w innych krajach poza Unią Europejską, w których przepisy dopuszczają do stosowania mączki kostnej w przemyśle spożywczym.

Uwzględniając powyższe organ powinien dokonać analizy, czy w przypadku kości porozbiorowych pochodzenia zwierzęcego w stanie świeżości, nadających się do spożycia przez ludzi, stanowiących surowiec dla planowanej produkcji, znajdują zastosowanie przepisy przywołanego wyżej rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r., które, jak to sam organ przyznał, zawiera przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi.

Organ rozpatrując ponownie sprawę powinien rozważyć, czy dokonał poprawnie kwalifikacji planowanej inwestycji jako mogącej potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko i mieszczącej się w katalogu przedsięwzięć określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.), stosownie do § 3 ust. 1 pkt 73 cyt. rozporządzenia – jako instalacja związana z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów, niewymieniona w § 2 ust. 1 pkt 39-41, czy być może przedsięwzięcie to należy zakwalifikować stosownie do § 3 ust. 1 pkt 81 cyt. rozporządzenia, jako instalację do przetwórstwa owoców, warzyw, surowych ryb lub produktów pochodzenia zwierzęcego, z wyłączeniem tłuszczów zwierzęcych, o zdolności produkcyjnej nie niższej niż 50 ton rocznie.

Skład orzekający zaznacza, że z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, iż jedną z przesłanek decydujących o negatywnym rozstrzygnięciu dla wnioskodawcy był także protest okolicznych mieszkańców przeciwko planowanej inwestycji, podyktowany obawą przed znacznym uciążliwym oddziaływaniem nieprzyjemnych zapachów na środowisko życia mieszkańców wsi. Organ nie uwzględnił jednak stanowiska samych protestujących, którzy w piśmie z dnia 26.10.2009 r. zaznaczyli, że ich obawy związane z realizacją planowanego przedsięwzięcia należy traktować jako nieuzasadnione, jeśli okaże się, iż planowana inwestycja dotyczyć będzie „procesów zachodzących w warunkach hermetycznych niewychodzących swym oddziaływaniem poza teren działki nr 151/4 obręb Białowieża, gmina Mroczka”. Z akt sprawy i z zapewnień wnioskodawcy jednoznacznie wynika, że przewidywana technologia nie powodowałaby powstawania odorów (procesy technologicznie hermetyczne), nadmiernego hałasu na zewnątrz budynku, odpadów uciążliwych oraz uciążliwych ścieków, co oznacza, że w tym zakresie planowana technologia odpowiada oczekiwaniom protestujących mieszkańców, którzy być może nie zostali dostatecznie zaznajomieni z tym aspektem technologicznym planowanej przetwórni.

Kolegium wskazuje, iż pełna wiedza i świadomość okolicznych mieszkańców, że zgodnie z gramatycznym brzmieniem zapisów w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, na przedmiotowej działce Pan Czupryński mógłby prowadzić działalność gospodarczą polegającą na funkcjonowaniu ubojni wraz z przetwórstwem, która to działalność wiązałaby się w sposób oczywisty ze znacznie większym stopniem zagrożenia dla środowiska i okolicznych mieszkańców niż w przypadku funkcjonowania samego tylko przetwórstwa kości, które nie powoduje odorów i hałasu ze względu m.in. na planowane procesy technologicznie hermetyczne, niewątpliwie ułatwiłyby rozwianie wszelkich wątpliwości i pozwoliłyby na uniknięcie protestów oraz na ochronę uzasadnionego interesu społecznego oraz słusznego interesu inwestora.

Tut. Kolegium podkreśla również, iż realizacja przedsięwzięć takich jak m.in. przedmiotowa inwestycja, zawsze wiąże się z pewną uciążliwością dla okolicznych mieszkańców, co potwierdza m.in. fakt zakwalifikowanie tego przedsięwzięcia do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, stosownie do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko.

Okoliczność ta wiąże się z określonymi ustawowymi konsekwencjami i obostrzeniami jakie nakładane są na inwestora. Jeśli inwestor spełni wszystkie nałożone warunki, to znaczy że będzie działał zgodnie z prawem, a więc również zgodnie z przepisami z zakresu ochrony środowiska.

Kolegium biorąc powyższe pod uwagę jeszcze raz podkreśla, że kluczowym zagadnieniem w sprawie jest ustalenie, czy planowana inwestycja jest zgodna z zapisami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Zdaniem Kolegium, rozumowanie *a fortiori*, z uwzględnieniem reguły wnioskowania prawniczego *a maiori ad minus* (wnioskowanie z większego na mniejsze) oraz przy zastosowaniu wykładni logicznej i celowościowej prowadzi do wniosku, że prowadzenie działalności w formie tylko przetwórstwa na przedmiotowej nieruchomości jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

Gdy w wyniku ponownego rozpatrzenia sprawy, organ pierwszej instancji uzna, iż planowane przedsięwzięcie jest zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego i mieści się jednak w katalogu przedsięwzięć wymagających wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, to należy przeprowadzić ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz rozważyć nałożenie na wnioskodawcę stosownych obowiązków z tym związanych.

Jednak tak jak wcześniej to zostało już zaznaczone, wydanie decyzji kończącej przedmiotowe postępowanie musi być poprzedzone dokonaniem wszechstronnej i dogłębnej analizy, po zebraniu całego materiału dowodowego, z zachowaniem podstawowych zasad postępowania administracyjnego.

Przy ponownym rozpatrywaniu sprawy organ pierwszej instancji powinien uwzględnić powyższe uwagi, w celu wydania decyzji poprawnej zarówno pod względem formalnym jak i merytorycznym. Niewyjaśnienie bowiem wszystkich okoliczności sprawy w rezultacie zawsze prowadzi do wydania wadliwej decyzji, co skutkuje koniecznością jej uchylenia w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Bydgoszcy orzekło jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy za pośrednictwem tutejszego Kolegium, w terminie 30. dni od dnia jej doręczenia.

Otrzymują:

1. Pan Ryszard Czupryński
ul. Jarużyńska 6/8
85-792 Bydgoszcz,
2. Pani Natalia Stefańska – pełnomocnik
ul. Gryfa Pomorskiego 7/14
85-795 Bydgoszcz,
3. Pozostałe strony zgodnie z obwieszczeniem,
4. Burmistrz Miasta i Gminy Mrocza + akta,
5. SKO a/a.

Skład orzekający:

Przewodniczący .....

Członek .....

Członek .....

